

Virkning paa ham. Han satte sin Næseklemmer for sine stive Øjne, for at skjule Taarerne, der var ved at bryde frem. Hans Stemme var bleven tilsløret, hans Ord og Minespil røbede den fyrige Lidenskab, hvormed han endnu tilbad sin Hustru, og som undertiden gjorde et helt uhyggeligt Indtryk paa dem, der kendte den lille hensvindende Rest af et Menneskeliv, som kaldtes Fru Aggerbølle.

„Min stakkels Kone er i denne Tid aldeles medtaget!“ vedblev han, idet han opgav længer at bekæmpe sin Sindsbevægelse. „De véd, hun lider af disse skrækkelige Syner, disse Hallucinationer, saa snart hun er ene. De kan tro, det er forfærdeligt for mig at tænke paa! For hun er jo da aldeles hjælpeløs! Vi bor jo saa afsides . . . det er skrækkeligt! Forleden Aften, da jeg kom hjem her fra Dem . . . det var blevet noget sent, tror jeg . . . saa saa' jeg allerede paa lang Afstand, at der var tændt Lys inde i Sovekammeret. Jeg tænkte nok, at der maatte være noget i Vejen, og da jeg kommer derind — aa, jeg vil aldrig glemme det Syn! — finder jeg min lille Kone siddende oprejst i Sengen, saa hvid som et Lagen og med Tænderne klaprende i Munden. Jeg styrter hen til hende og tager hende i mine Arme; men hun kunde i Begyndelsen slet ikke tale, hele hendes